

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Hexaēmeron Hē Toi, Kosmourgia, Georgiou tou Pisidou
diakonou ...**

Georgius <Pisida>

Lutetiae, 1585

De quatuor anni tempestatum vicissitudine

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70102](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70102)

PISIDÆ, MVNDI OPIFICIVM.

Concordia ligat, repugnant quæ sibi,
Quaternionis ordinem edens disparis:

Malim,
Quatuor co-
lumnarum
instar infra-
ctus foret.

Vt vniuersus mundus hic, magna vt domus,
† Quatuor arietum perstet infractus modo:

250

Firmamine assumpto, quod vndique nititur.
Res iungis ita, natura quarum dissidet,
Suades & illas domicilia coniungere,
Hoc prælio aspirante nutum ad vnicum,
Vt reliqua communis sit his concursio:

Aër.

Et hæc quidem contexat aëreum hoc opus,
Subtile stamen, vitæ ad alnum spiritum.

Ignis.

At ignis hæc natura fila valida net,
Tunicamque conficit fouenda ad corpora.

Aqua.

Producere aliâ imbres solet largos aquæ,
Feruore nimio ne crementur cætera.

260

Terra.

Ac terra demum ædes decoras efficit,
Et in dies nobis parat conuiuia.

Discordia
concors.

Sic altiùs quàm mens capiat, essentias
Pugnare quæ videntur, vnâ colligas.

De quatuor
anni tēpe-
statum vi-
cissitudine.
Xenophon
lib. 6. Cyri
instituit.
Hor. lib. 4.
od. 7.

Æstatis etenim flammeus vigor suum
Feruorem in hiemem frigidam haud mutat citò,
(Nam summitates, cùm repentinæ, nocent)

Sed temperatum ad tempus, autumnum & grauem,
Sensim rigorem nutritat dulcedine.

270

Nec frigore à duro, calorem ad feruidum,
At floridum ver primum adit, placidè amouens
Brumam rigentem, vt mox calores ingerat.

Atque hæc vicissim agunt reciproca via,

Instar

Ειρηνοποιῶν τὰς ἐναντίας φύσεις,
 Τάξιν τε δεικνύς τῆς ἀτάκτου τετραάδου.

250 Ὅπως ὁ κόσμος ἔστω, ὡς οἶκος μέγας,
 Ἀρρηκτὸς ἔσται τετάρων ἑκρίων δίχην,
 Λαβῶν ὑποσφραῖζιν ἀντωδομητῆν.

ἴσ. κίονων.

Οὕτως στωάπταις τὰς ἀσυμβάττας φύσας,
 Γεῖθεις ἢ ταύτας ἐν στωοικίᾳ μύθην,
 Εἰς ἐν θέλημα συμπνεούσης τῆς μάχης,
 Ὡς λοιπὸν αὐταῖς κρινὸν εἶ) τὸν δρόμον
 Καὶ τὴν μὲν ἔργων ἀερόστημον πλέκειν,
 Ὑφασμα λεπτὸν εἰς ἀραπνοὴν * βίβιν.

ἡ. μίαν.

Τὴν δ' αὖ πρὸς νήγουσαν ἀρραδαῖς μίττας,
 Χιτῶνα ποιεῖν εἰς ὃ θάλλπει τὴν φύσιν.

260 Τὴν δ' αὖ φέρειν ἐνομβροῖν ἐξ ἔθους ὑδαρ,
 Μὴ πως τὸ θερμὸν φαρτικῶς * ὑποβροσίῃ.

ἡ. ὑποβρο-
 σίῃ.

Τὴν γῆν δὲ ποιεῖν ὑπερεπῆ τὴν οἰκίαν,
 Καὶ πάντας ἡμᾶς ἐστῆν καθ' ἡμέραν.

Οὕτως ὑπερ' νοῦν εἰργάσω τὰς ὑσίας,
 Ἐν τῇ δικήσῃ τῆς μάχης, ἠνωμυίας.

Καὶ τῆς θεοῦ μὲν ἢ φλογώδης ἀκρότης,
 Οὐκ ἄβιός εἰς χειμῶνα ἢ θερμὴν τρέπει,

(Αἱ γὰρ μεταρσεῖς βλαπτικαὶ * τῶν ἀδρότων)
 Ἀλλ' εἰς τὸ μετόπωρόν τε καὶ κροῖον μέσσην,

ἡ. τῶν σπ-
 μάτων.

270 Τῷ μαλθακῷ τὴν φύσιν ἠρέμα τρέφει.

Κάντῶθεν εὐθείς ἔστω ἄκρατον ζέσσην,

Ἀλλ' εἰς ἕαρ μέτεισι, καὶ λεληθότως

Τὸν κρυμὸν ὠθεῖ, καὶ ὃ καῦμα συλλέγει.

Καὶ ταῦτα δρῶσιν ἐξ ἀμοιβαίης δρόμου,

ΠΙΣΙΔΟΥ ΚΟΣΜΟΥΡΓΙΑ

Κόρυς ὁμοίως συγχορδύσασαι ἄμα,
 Καὶ συμβαλύσασαι τῆς ἑαυτῶν δακτύλους,
 Ὅπως χροὸν πλέξωσιν ὀρθοῦ βίβλου.

Ὡς ἐμεγαλιώθη τῶν θεῶν σου κτισμάτων

Ἡ παιδοποιὸς ἐμφανῶς ἔξοσια.

Χειμῶνος ὥρα, καὶ τὰ δένδρα στυπώμεν

Ἐκ τῆς πυράγρας τῆ κρύου μεραίνεσθαι,

Φθίνῃ τὸ κάλλος, ἀσθενοῦσιν οἱ κλάδοι,

Ἐκρεῖ τὸ φύλλον, ὡσπερ ἐν νεκροῦ τείχεσ.

Καὶ μικρὸν ἔπω τὴν φθορὰν ἀποξέει,

κ. φύλ.

Καὶ κάλλος αὐτῆς, καὶ νέας τείχας * φέρει,

Βλαστῶν τὸ κάλλος, καὶ τὰ φύλλα τῆς τείχας,

Καὶ τῶν ἀδήλων ἔξεγείρεται τάφων,

Πρὸς τὴν σωτήρι τῆ γένεσ ἀνάσσειν.

Θέρμεν ὁ χειρὸς, οὐκ ἔχω λέγειν ὅπως

Ἐκεῖνος οὗτος ὁ φλογώδης ἥλιος,

Ἐν ταυτοτητῇ τῆ χρόνῃ καὶ τῆ ἔπου,

Πῆ μὲν μεραίνει τῆς χρόνῃς ὑποφλέγων,

Γῆ δ' αὖ γε λάκκα δεικνύει τὰ σώματα.

Καὶ ξηρὰ μὲν δρῶ τῶν ἀπαρέντων τὰ βρέφη,

Υγραὶ δὲ ποιῆ τῶν ὀπῶν τῆς ἰκμάδας,

γρ. αὐτόν.

Κιρῶ γὰρ * αὐτῆς τῶ πρὸς ἀέρα δρόμο.

γρ. ὀδοιπόρον.

Καὶ θερμὸν ὑγρῶ συμπλέκει * ὀδοιπόρον,

Ὅπως κερκοθῆ τῆ μεσαζύση χροῦ

Ἡ τῶν ἐν αὐτοῖς ποιοτήτων ἀκρότης

Καὶ μήτε φλέξει δρασιτικῶς ἢ θερμότης,

Υγραὶ ἐν αὐτῇ μὴ πύρρῃς ἰκμάδος

Μήτε πρὸς ἄκραν ἔξολιθώση χύσιν,

280

290

300

Τῆς